

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122471281
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6122471281.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, zastúpeného spoločnosťou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX D., o zaplatenie sumy 5.991,93 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 56Csp/3/2023-196 zo dňa 7. novembra 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 56Csp/3/2023-196 zo dňa 7. novembra 2023 potvrdzuje.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný (správne má byť v celom rozhodnutí uvedené „žalovaná“ – poznámka odvolacieho súdu) má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).
- V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou v rámci upomínacieho konania na Okresnom súde Banská Bystrica, ktorá vec bola dňa 12.04.2023 postúpená Okresnému súdu Žilina, domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 5.991,93 Eur, úroku vo výške 1.398,76 Eur, úroku z omeškania vo výške 35,94 Eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.967,93 Eur od 01.08.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania.
- Z obsahu spisu mal okresný súd preukázané, že právny predchodca žalobcu (E. E., a.s.), t. j. banka a žalovaná uzatvorili dňa 12.03.2014 Zmluvu o splátkovom úvere č. 5053818351 (ďalej aj „Zmluva“), ktorej súčasťou sú aj Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej aj „VOP“). Na základe tejto Zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver v sume 12.000,00 Eur na čokoľvek s fixnou úrokovou sadzbou 12,90 % p. a. s výškou mesačnej splátky 186,69 Eur, so splatnosťou splátky k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, so splatnosťou prvej splátky 20.04.2014, s počtom splátok 120, s konečnou splatnosťou úveru 20.03.2024, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 14,88 %, priemernou hodnotou RPMN 9,19 % a s celkovou čiastkou spojenou s úverom 22.400,44 Eur. Predmetnú Zmluvu súd prvej inštancie vyhodnotil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a túto posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (najmä § 52 a nasl.).
- Z výzvy zo dňa 29.06.2021 vyplýva, že právny predchodca žalobcu ňou oznámil žalovanej, že ku dňu 29.06.2021 je v omeškani so splácaním pohľadávky banky vo výške 1.468,40 Eur. Predmetnou výzvou právny predchodca žalobcu upozornil žalovanú, že ak žalovanú sumu neuhradí do 15 dní od doručenia tejto výzvy, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Podľa podacieho hárku na č. I. 117 spisu bola táto

výzva odoslaná žalovanej dňa 01.07.2021 a z screenshotu na č. I. 118 spisu vyplýva, že táto bola žalovanej doručená dňa 06.07.2021. Následne právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 20.12.2021 oznámil žalovanej, že nakoľko pohľadávka banky zo zmluvy je splatná v celom rozsahu a žalovaná je v omeškaní viac ako 3 mesiace, ktorá ku dňu 20.12.2021 predstavovala sumu 7.011,86 Eur, ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Z podacieho hárku na č. I. 159 spisu vyplýva, že predmetná výzva bola žalovanej odoslaná dňa 22.12.2021 a zo screenshotu na č. I. 169 spisu vyplýva, že táto výzva bola žalovanej doručená dňa 27.12.2021. Dňa 24.03.2022 bola medzi pôvodným veriteľom (bankou) – spoločnosťou E. E., a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky, ktorá skutočnosť bola listom zo dňa 30.03.2022 oznámená žalovanej. Následne dňa 30.03.2022 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky. V tomto oznámení však výška pohľadávky voči žalovanej nebola žiadnym spôsobom vyčíslená. Uvedenú zásielku prevzala žalovaná dňa 04.04.2022. Pokusom o zmier zo dňa 19.08.2022 žalobca vyzval žalovanú na úhradu pohľadávky vo výške 8.140,08 Eur pozostávajúcej z istiny vo výške 5.967,93 Eur, zákonného/zmluvného úroku vo výške 120,90 Eur, riadneho úroku vo výške 1.201,00 Eur, z úroku z omeškania vo výške 192,68 Eur, zo zmluvného úroku vo výške 35,94 Eur, z poplatkov vo výške 24,00 Eur, nákladov právneho zastúpenia vo výške 597,54 Eur, a to najneskôr do 29.08.2022. Z podacieho hárku na č. I. 111 spisu vyplýva, že pokus o zmier bol žalobcom odoslaný žalovanej dňa 22.08.2022.

5. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ust. § 1 ods. a 2, § 2 písm. a), b), d) § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 a 2 a § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzavretia zmluvy, (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) ust. § 39, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v ňom citovaných a dospel k záveru o neplatnosti postúpenia pohľadávky pôvodným veriteľom (bankou) na aktuálneho žalobcu, v dôsledku čoho konštatoval u žalobcu absenciu aktívnej vecnej legitímácie v spore.

6. V danej súvislosti konajúci súd uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej aj „zákon o bankách“), je ustanovením špeciálnym vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia upravenej v ustanovení § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Účelom uvedeného zákonného ustanovenia je úprava špeciálneho režimu pri postupovaní pohľadávok banky, ktorá má v zmysle citovaného zákona postavenie subjektu sui generis vzhľadom na jej špecifické oprávnenie a povinnosti vyplývajúce zo zákona o bankách. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nepochybne vyplýva, že spôsobilým predmetom postúpenia je iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, avšak za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Konajúci súd uviedol, že v posudzovanom prípade nebolo preukázané splnenie zákonného predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky banky. Ak nie sú splnené zákonom stanovené predpoklady (§ 92 ods. 8 zákona o bankách), nie je pohľadávka banky postupiteľná a jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok voči dlžníkovi.

7. Predčasné, mimoriadne zosplatnenie spotrebiteľského úveru je právom veriteľa a takýto úkon možno realizovať v prípade spotrebiteľského vzťahu za splnenia podmienok uvedených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Práve z dôvodu, že ide o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (toto môže využiť podľa vlastného uváženia ku ktorejkoľvek omeškanej splátke za splnenia podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), je potrebné konkretizovať, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatnenia úveru. Preto z jednostranného právneho úkonu veriteľa by malo byť zrejmé splnenie podmienok v citovanom ustanovení. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru musí predchádzať upozornenie spotrebiteľa, t. j. jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým mu oznamuje, že na základe ich dohody uplatní svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, pretože dlžník je v omeškaní so zaplatením konkrétnej splátky. Z obsahu tohto úkonu musí byť zrejmé splnenie zákonných podmienok - uplatnenie režimu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Zo znenia ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva požiadavka určenia omeškanej splátky, ku ktorej sa uplatňované

právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka týka, t. j., že dlžník nesplatil niektorú svoju splátku. Účelom tohto ustanovenia je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu pred tým, ako veriteľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon. Taký právny úkon, ktorým právny predchodca žalobcu zosplatnil celý úver (teda predčasné zosplatnenie), ktorému predchádzalo upozornenie žalobcu na možnosť predčasného zosplatnenia, z ktorého nebolo zrejmé, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku bol úver zosplatnený, súd potom posúdil ako úkon uskutočnený v rozpore s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a zároveň ako neurčitý právny úkon, a s poukazom na ustanovenia § 37, § 39 Občianskeho zákonníka pre jeho rozpor so zákonom a neurčitosť aj neplatný právny úkon. Právny predchodca žalobcu postúpil celú pohľadávku z úveru na žalobcu, hoci neboli splnené zákonné podmienky na platné postúpenie pohľadávky s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru predtým, ako sa stane splatnou pred termínom konečnej splatnosti (k tomu pre neplatnosť výzvy a zosplatňovacieho úkonu v predmetnom prípade nedošlo), resp. pred jeho konečnou splatnosťou (ktorá má nastať až 20.04.2024). Pokiaľ teda právny predchodca žalobcu postupoval na žalobcu pohľadávku z úveru, ktorý pre neplatnosť predčasného zosplatnenia nebol v čase postúpenia pohľadávky splatný, také postúpenie pohľadávky je pre rozpor so zákonným ustanovením § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Žalobca teda nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom na uplatnenie si tohto nároku z titulu predčasného zosplatnenia predmetného úveru, keďže na neho neprešli platne práva vyplývajúce zo zmluvy, resp. z takého právneho úkonu.

8. Pre úplnosť a nad rámec uvedeného konajúci súd uviedol, že žalobca si svoj nárok v tomto spore uplatňoval z dôvodu mimoriadnej splatnosti úveru. Keďže vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo zo strany súdu posúdené ako neplatný právny úkon, nemohol súd nárok z tohto dôvodu priznať. Zároveň nie je možné zo strany súdu priznať nárok ani čiastočne (t.j. napr. v rozsahu jednotlivých, ku dňu postúpenia pohľadávky za splnenia ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách splatných úverových splátok), keďže súd by takýmto spôsobom nahrádzal aktivitu žalobcu, keďže by nárok priznal z iného ako uplatneného titulu. Vlastné úvahy a výpočty súdu by presahovali rámec kontradiktórneho charakteru sporu, kde bremeno riadneho vymedzenia nároku a jeho preukázanie spočívalo na strane žalobcu. Okresný súd zdôraznil, že žalobca v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný. Súd preto nemôže prisúdiť strane iné plnenie, než ktorého sa strana domáhala. Súd musí totiž rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než ako bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Okrem toho v spotrebiteľských sporoch, ak je žalovaný spotrebiteľ, však zmena žaloby podľa § 294 CSP nie je prípustná.

9. Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nemal aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby v tomto spore. Vychádzal z toho, že výzva zo dňa 29.06.2021, ktorou právny predchodca žalobcu žiadal zaplatiť dlžnú sumu s upozornením o zosplatnení celého úveru, trpí vadami, ktoré ju robia neurčitou. Z predmetnej výzvy totiž nie je zrejmé, s ktorou konkrétnou splátkou je žalovaná v omeškaní viac ako tri mesiace, a teda nezaplatením ktorej splátky je hrozí zosplatnenie celého dlhu. Pre spotrebiteľa je to dôležité, aby mal možnosť odvrátiť následok zosplatnenia úveru. Neplatná výzva je neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom sa jedná o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ktorý nemá žiadne právne následky a súd na túto neplatnosť prihliada ex offa a preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

10. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s použitím § 262 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnej žalovanej priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % voči žalobcovi, ktorý v tomto spore úspech nemal, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe vyhovie; alternatívne sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Odvolateľ svoj opravný prostriedok odôvodnil tým, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a tiež tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných

dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP].

13. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením súdu prvej inštancie, ktorý pri aplikácii ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka konštatoval neurčitosť výzvy jeho právneho predchodcu zo dňa 29.06.2021 adresovanej žalovanej. Odvolateľ prezentoval názor, že z obsahu predmetnej listiny žalovaná nezameniteľne poznala rozsah svojho omeškania, a rovnako vedela, že na to, aby veriteľ neuplatnil svoje právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, musí omeškané splátky uhradiť. Keďže tak neurobila, potom postupca v prísnom súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka využil svoje oprávnenie podľa § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásil splatnosť celého záväzku, a to podaním zo dňa 01.08.2021. Žalobca teda v spore preukázal platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, keď predložil do spisu výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka s podacím hárkom a potvrdením o jej doručení žalovanej, ako aj výzvu podľa § 565 Občianskeho zákonníka s doručenkou. Súčasne žalobca namietal záver súdu prvej inštancie o neurčitosti, všeobecnosti a formalizme výzvy postupcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zo dňa 29.06.2021 nie je dostatočne odôvodnený a takéto rozhodnutie vykazuje známky svojvôle, resp. arbitrárnosti. Zákonodarca totiž neustanovuje osobitné podmienky, ktoré má výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka obsahovať. Úmyslom zákonodarcu bolo to, aby veriteľ spotrebiteľa upozornil na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru najmenej 15 dní vopred, čo postupca v súdenom prípade bezpochyby dodržal. V danej súvislosti žalobca poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 23/2014 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/10/2012 zo dňa 30.05.2013, z ktorých nepochybne vyplýva, že ak je dôvodom neplatnosti právneho úkonu rozpor so zákonom alebo jeho obchádzanie (§ 39 Občianskeho zákonníka), súd v odôvodnení rozsudku musí presne uviesť, v čom tento rozpor (alebo obchádzanie), prejavujúci sa v nedovolenosti konkrétneho dojednania účastníkov, spočíva, inak je jeho rozsudok nepreskúmateľný. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. II. ÚS 796/2016-65 z 22. júna 2017 konštatoval, že právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom. Zároveň podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nálež Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07). Obdobne argumentoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 4Cdo/9/2017 zo dňa 27. mája 2020 či Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 640/2014 zo dňa 1. apríla 2015. Závery okresného súdu sú tiež v rozpore s princípom právnej istoty, čo konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach, napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 289/2017 zo dňa 21. novembra 2017. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS 135/04 zo dňa 24.09.2004 tiež konštatoval, že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak

na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona, alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu.

14. Podľa názoru žalobcu sa konajúci súd dopustil v podstate odmietnutia spravodlivosti, ak vyhodnotil uplatnenie práva postupcu podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka ako neplatné z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je nesprávny, pretože žalovaná pohľadávka bola na žalobcu jeho právnym predchodcom riadne a zákonne postúpená. V danej súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/165/2022 a sp. zn. 8Cdo/169/2022, ktoré pripustili, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie (čo v tomto prípade splnené bolo). Zároveň žalobca na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia viacerých odvolacích súdov, napríklad uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/39/2022 zo dňa 31.08.2023, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoCsp/3/2023 z 29.06.2023 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/17/2022 zo dňa 05.01.2023, či uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoCsp/44/2022 zo dňa 12.10.2022. Záverom odvolateľ prezentoval názor, že je irelevantné, či veriteľ vo výzve označí splátku, pre ktorú chce úver zosplatiť alebo nie, pretože tento údaj v konečnom dôsledku nemá relevantnú výpovednú lehotu. Táto informácia môže slúžiť len potrebám spotrebiteľa, ktorý však musí vedieť, ktorú splátku nezaplatil. Nesprávne závery súdu prvej inštancie sa prejavili aj v nesprávnosti napadnutého rozsudku.

15. Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

16. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

17. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

18. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že žalobca sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí.

20. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobcu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaný okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

21. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom v zmysle princípu neúplnej apelácie sa nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

22. Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné z nasledovných dôvodov:

23. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010). Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania (teraz strany sporu) v hmotno-

právnom vzťahu (niekedy aj v procesno-právnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotno-právnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/214/2011 zo dňa 18.01.2012).

24. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď sa prioritne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a súčasne dospel k správne mu záveru, že v danom prípade sa žalobcovi nepodarilo preukázať jeho aktívnu legitímáciu s poukazom na zákonné podmienky v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, potom jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok voči dlžníkovi. Ak je pre platnosť postúpenia v danom prípade potrebné splniť určité podmienky, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Žalobca (postupník), ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný v spore tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu ostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie žalobcu.

25. V danom prípade zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že žalobca nepreukázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka E. E., a.s. voči žalovanej postúpená na neho, boli tieto podmienky postúpenia splnené.

26. Na doplnenie správnosti vysloveného právneho názoru súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Tak tomu bolo aj v súdnom prípade.

27. Účelom právnej úpravy podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár dní) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť na splatenie dlžnej splátky pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Je však nepochybné, že spotrebiteľ musí byť bankou informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka.

28. Výzvu veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj žiadosť veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, je tak nesporne bez najmenších pochybností potrebné považovať za právne úkony, t. j. za prejav vôle konajúcej osoby smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku práv alebo povinností, ktoré s takýmto prejavom spájajú uvedené ustanovenia Občianskeho zákonníka. Tieto právne úkony tak pre svoju platnosť vyžadujú v zmysle ust. § 37 Občianskeho zákonníka určitosť a zrozumiteľnosť. Inak povedané, z prejavu vôle veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka musí byť jednoznačne, určito a zrozumiteľne zrejmé naplnenie podmienok/hypotézy týchto právnych noriem. V prípade výzvy veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka by tak malo byť z tohto právneho úkonu veriteľa zrejmé, že spotrebiteľ je v omeškaní so zaplatením tej-ktorej individualizovanej splátky/splátok, pre ktoré omeškanie v prípade jeho trvania viac ako tri mesiace, bude môcť veriteľ uplatniť právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, pričom táto výzva sa musí dostať spotrebiteľovi najneskôr 15 dní

predtým, ako veriteľ toto právo uplatní. Rovnako tomu je aj v prípade právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, keďže pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ požiadať o zaplatenie celej pohľadávky len do splatnosti nasledujúcej splátky. Pri zohľadnení podmienok uplatnenia práva veriteľa „zosplatniť“ celú svoju pohľadávku podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uvedené znamená, že veriteľ môže požiadať spotrebiteľa o zaplatenie celej pohľadávky pre nezaplatenie určitej konkrétnej splátky v období, kedy od omeškania spotrebiteľa so zaplatením tejto splátky uplynula doba troch mesiacov, avšak zároveň len do splatnosti splátky najbližšie nasledujúcej po uplynutí doby troch mesiacov omeškania spotrebiteľa so zaplatením tejto splátky. Teda aj z právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Len takýto právny výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom a účelom ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka.

29. V nadväznosti na uvedené sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, že dotknuté právne úkony veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 a ust. § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. list označený ako VÝZVA zo dňa 29.06.2021 nemožno považovať za dôvodu jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti za platný právny úkon (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorý mohol viesť k účinkom zosplatnenia dotknutého spotrebiteľského úveru a k naplneniu podmienok pre platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolací súd sa tak stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, čo zákonite viedol k vecne správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v celom rozsahu. Poukazujúc na dôvody vyššie vysloveného právneho názoru odvolací súd potom nemohol reflektovať právny názor vyslovený v rozhodnutiach krajských súdov, na ktoré poukazoval žalobca v podanom odvolaní.

30. Neobstojí ani poukaz žalobcu na judikatúru Ústavného súdu riešiacu formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, keďže o takýto prípad sa v súdnom spore nejedná.

31. Žiada sa dodať, že pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/169/2020 z 27.01.2022, pričom súvisiace konštatovanie o tom, že Najvyšší súd SR pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, tento záver nezodpovedá obsahu predmetného dovolacieho rozhodnutia. V označenej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol a nastolenú právnu otázku, ktorá sa týkala označenej právnej normy, vôbec neposudzoval, lebo takto položenú otázku odvolací súd neriešil, a súčasne na jej riešení ani rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo založeného (pozri bod 24. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR).

32. Naproti tomu odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 36/2020 z 15.12.2020, ktoré je publikované aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 4/2021. Podstata skutkovej situácie tam posudzovaného prípadu bola prakticky totožná s prejednávanou vecou. Najvyšší súd Slovenskej republiky v označenom rozhodnutí konštatuje, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom východiskovo k tomuto záveru uvádza: „Veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou § 565 Občianskeho zákonníka“ (na ktorý § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka výslovne odkazuje). Taktiež z celkového kontextu označeného rozhodnutia dovolacieho súdu je nepochybné zásadné prepojenie neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru s (ne)platnosťou eventuálneho následného postúpenia pohľadávky banky (postupcu) na postupníka.

33. Súčasne odvolací súd uvádza, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd v civilnom sporovom konaní viazaný. Je zrejmé, že rozhodnutia iných okresných či krajských súdov takýmto nie sú. Zároveň tieto nepredstavujú ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 Základných princípov CSP. Naopak, súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v posudzovanom prípade vychádzali z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít označených vyššie.

34. Odvolací súd teda vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu v merite veci ako nedôvodné a pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I., t. j. vo veci samej, podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

35. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok II. o trovách konania, vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu a ktorý zároveň plne zodpovedá úvahe okresného súdu a zákonným ustanoveniam uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a vznikol jej tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré jej v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže jej preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalovaná nevykonala v odvolacom konaní žiaden procesný úkon). Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP), má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

37. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné

uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom

na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).